

Spoznal sem mater na njivi. Ona mene ni mogla. Pa njeno srce je zatrepetalo za otroka, ki se je za življenje boril. Zaklicala je moje ime in zarila obraz v peščeno prst — so mi povedali pozneje. Ni me mogla gledati. Drugi pa so zijali v sinje nebo, da bi vsaj enkrat v življenju videli, kako se ubije pilot.«

»Lepo te prosim, nikar! Ni dobro, da se razburjaš.«

»Ne. Seznanil sem se tudi z dekletom, ki mi je prisegala, da me ima rada. — Zakaj si me tako tesno prijela za roko? — Všeč mi je bila, najbolj zato, ker me je vedno bodrila, naj skušam nadkriliti druge. Večkrat sem tvegala življenje zaradi njene prijazne besede. Nekoč so me vsi prehiteli. Komaj sem še živ pristal. Še na tleh se mi je vrtelo. Tako sem bil potreben dobre besede. Ona pa mi je oponesla, da nisem nič prida.

Le nasloni se name.

Takrat sem uvidel, da ljubi pilota, ne mene, da je brez srca. Ti pa — trepečeš, ko ti samo pripovedujem.«

Drobni ptiček se je zaprašil v ptička pritepenca. Ptičica pa se je stisnila v razžareni grmiček sleča.

»Prav se mi je zgodilo.«

»Andrej!« S solzo v očeh je zrla v njegov trpeči obraz.

»Da ti vse razodenem, in, čeprav me nikdar več ne pogledaš. Boli me prav za prav samo to, da mi, mogočnjaki, niso pustili, dvigniti se v letalu, ki je bilo zgrajeno po moji zamisli. Ne. Drugi je sedel vanj, njihov miljenec, in me je visoko preletel.«

»Andrej! Ne razburjaj se!«

»Ne. Z mojo lastno zamisljivo me je nadkrilil, jaz pa sem kakor kamen padel. Da ga sram ni.«

»Andrej!« Kakor se ji je zdel divji, se ga je tesno oklenila.

»Pri belem dnevu so me oropali mogočnjaki. Da sem orel in oni jagnjeta, ne bi hranil mladiča z njimi. Rajši bi ga odnesel v najvišjo višino in ga spustil, da bi ga, strtega v brezobličnost, krokarji požrli.«

»Pusti grde ljudi.« Solze so jo oblile.

— — —

Dolgo sta molčala.

»Saj ti menda ni žal, Andrej, da se midva do dna duš poznavata —?«

Ptuj, fasada bivše dominikanske cerkve
(1. četrstoletje 18. stol.)

»Prav imaš. — Pusti grde ljudi. — Nova mi je ta modrost, pa sem jo že vendar nekje slišal.«

»V zadnjih dneh, ko sem se potapljala, si me ti sam prav s temi besedami vrnil življenju.«

»Kako neumen je človek sam zase.«

»Andrej!«

»Tako visoko pod nebo kakor pravkar še nikdar nisem poletel.« In se je zasmel tako veselo kakor se ni še nobeni roži med skalami, in tako drzno je pogledal v svet, kakor še nikdar ni, tudi izpod najvišjih oblakov ne.

*

V rdečo krono sleča sta se stisnili dve drobni ptički in nista nič več cicirikali.

Prepereli križ na vrhu sta bogato ovenčala s slečem, Andrej in Pavla. In pesem sta zapela pred Trpečim, Pavla in Andrej.